

Ældste Benjamin De Hoyos
De Halvfjerds

Kaldet til at være hellige

Hvor er vi velsignede ved at være blevet ført ind i dette fællesskab blandt de sidste dages hellige!

Mine kære søskende, jeg beder til, at Helligånden vil hjælpe mig med at viderebringe mit budskab.

Under mine besøg ved stavs- og menighedskonferencer fyldes jeg altid med en dyb følelse af glæde over at mødes med kirkemedlemmer, de der i dag såvel som i tidens midte kaldes hellige. Den kærlige og fredfyldte ånd, som jeg altid føler, når jeg er sammen med dem, får mig til at indse, at jeg er i en af Zions stave.

Selv om mange kommer fra familier, der har været medlemmer af Kirken i to eller flere generationer, er mange andre nyomvendte. Til dem gentager vi apostlen Paulus' velkomstord til efeserne:

»Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.

I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørneste« (Ef 2:19-20).

For nogle år siden, mens jeg arbejdede på Kirkens informationstjenestes kontor i Mexico, blev vi inviteret til at deltage i et radiotalkshow. Showets formål var at beskrive

og drøfte de forskellige religioner i verden. Vi var to, der blev udpeget til at repræsentere Kirken ved at besvare spørgsmål af den slags, der kan stilles i den type programmer. Efter flere »reklamepauser«, som det hedder på radiosprog, bemærkede programmets vært: »Vi har i aften to ældster fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hos os.« Han holdt en pause og spurgte derpå: »Hvorfor har Kirken et så langt navn? Hvorfor bruger I ikke et kortere og mere fængende navn?«

Min ven og jeg smilede over et så storartet spørgsmål og fortsatte derpå med at forklare, at Kirkens navn ikke var valgt af mennesker. Det blev fastlagt af Frelseren gennem en profet i disse sidste dage: »For således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (L&P 115:4). Programværtten svarede straks med respekt: »Så vil vi med største fornøjelse benævne den således.« Jeg kan ikke huske nu, hvor mange gange han nævnte Kirkens betydningsfulde navn, men jeg husker den dejlige ånd, der var til stede, da vi ikke kun forklarede Kirkens navn, men også hvordan det henviser til Kirkens medlemmer – de sidste dages hellige.

Vi læser i Det Nye Testamente, at Jesu Kristi kirkes medlemmer for første gang blev kaldt kristne i Antiokia (se ApG 11:26), men at de kaldte *hinanden* hellige. Hvor må det have været gribende for dem at høre apostlen Paulus kalde dem »de helliges medborgere [der] hører til Guds husstand« (Ef 2:19), og også at de var »kaldet til at være hellige« (Rom 1:7; fremhævelse tilføjet).

Ushuaia i Argentina

I den udstrækning Kirkens medlemmer efterlever evangeliet og følger profeternes råd, helliggøres de lidt efter lidt og endda uden at lægge mærke til det. Ydmyge kirkemedlemmer, der dagligt beder familiebede og studerer skriften, laver slægtshistorie og vier deres tid til hyppigt at tilbede i templet, bliver hellige. Det er dem, der stræber efter at skabe en evig familie. Det er også dem, der i deres travle tilværelse sætter tid af til at redde dem, der er gledet væk fra Kirken og opmuntrer dem til at vende tilbage og sidde med ved Herrens bord. Det er de ældster og søstre og modne ægtepar, der tager imod et kald om at tjene som Herrens missionærer. Ja, mine brødre og søstre, de bliver hellige i samme grad, som de opdager den varme og vidunderlige følelse, der kaldes næstekærlighed, eller Kristi rene kærlighed (se Moro 7:42-48).

De hellige, eller Kirkens medlemmer, lærer også Frelseren at kende gennem trængsler og prøvelser. Lad os ikke glemme, at selv han måtte lide alt. »Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.« (Alma 7:12).

De sidste par år har jeg været vidne til mange menneskers lidelser, herunder mange af vore helliges. Vi beder hele tiden for dem og bønfaller Herren om at gribe ind, så deres tro ikke må svækkes, og så de kan gå fremad med tålmodighed. Til dem gentager vi de trøstende ord fra profeten Jakob i Mormons Bog:

»O da, mine elskede brødre, kom til Herren, den Hellige. Husk, at hans stier

er retfærdige. Se, vejen for mennesket er trang, men den ligger foran ham i lige retning, og portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.

Og den, der banker på, for ham vil han lukke op« (2 Ne 9:41-42).

Uanset de omstændigheder, prøvelser eller udfordringer, der måtte omgive os, vil en forståelse for Kristi lære og hans forsoning være kilden til vores styrke og fred – ja, søskende, den indre ro, som kommer fra Ånden, og som Herren giver sine trofaste hellige. Han nærer os og siger: »Fred efterlader jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

I mange år har jeg været vidne til trofasthed hos Kirkens medlemmer, sidste dages hellige, som med tro på vor himmelske Faders plan og vor Frelser, Jesu Kristi, forsoning har overvundet trængsler og lidelser med mod og stor iver og således har holdt ud og er fortsat på helliggørelsens lige

og snævre vej. Ord kan ikke udtrykke min påskønnelse og beundring for alle de trofaste hellige, som jeg har været så privilegeret at kunne omgås!

Selv om vores forståelse for evangeliet måske ikke er så dyb som vores vidnesbyrd om dets sandhed, bliver vi støttet i alle vore vanskeligheder, prøvelser og trængsler, hvis vi sætter vores lid til Herren (se Alma 36:3). Dette løfte fra Herren til sine hellige medfører ikke, at vi bliver fritaget for lidelser eller prøvelser, men at vi bliver støttet gennem dem, og at vi vil vide, at det er Herren, der har støttet os.

Mine kære søskende, hvor er vi velsignede ved at være blevet ført ind i dette fællesskab med de sidste dages hellige! Hvor er vi velsignede ved, at vore vidnesbyrd om Frelseren er at finde side om side med de fordums og nutidige profeters!

Jeg vidner om, at Herren, den Hellige i Israel, lever, og at han leder sin kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, gennem sin elskede profet, Thomas S. Monson. I vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■